

Per què Younes és l'assassí del 17-A?

Xavier Torrens

Professor de Ciència Política de la Universitat de Barcelona. Codirector del Màster en Prevenció de la Radicalització

Tota persona que entri en un procés de radicalització mitjançant un discurs d'odi pot esdevenir un fanàtic. Això els va passar als joves gihadistes de Ripoll.

L'educadora social de Ripoll Raquel Rull, en assabentar-se que joves ripollencs eren terroristes gihadistes, va fer-se aquesta colpidora pregunta: "Com pot ser, Younes...?". Afegia que "els actes que heu comès no tenen explicació i no són lícits... la guerra, la ira, l'odi no porten enlloc."

La pregunta que ens feia l'educadora social ripollenca mereix una resposta ben seriosa per saber perquè va poder ser Younes i la colla d'amics que esdevinguessin una cèl·lula terrorista.

L'educadora social tenia la resposta a "com pot ser, Younes...?" a tocar dels dits: "la ira, l'odi". És el discurs d'odi, és allò que possibilita el procés de radicalització de qualsevol persona i exacerba els seus prejudicis. També va ser el cas de tots els joves catalans arabomusulmans de Ripoll que es van radicalitzar.

Familiars i amics de Younes Abouyaaqoub sostenen que era un noi generós i bona persona. Això fa que no s'acabin de creure que una persona normal i bona gent no pugui radicalitzar-se mai. Potser, fins i tot, creuen que un extremista és un malalt mental o un monstre, però res més lluny de la realitat. Ens cal acceptar que tota persona que entri en un procés de radicalització mitjançant un discurs d'odi es torna fanàtica. I Younes s'havia radicalitzat amb un discurs d'odi replet de prejudicis.

Younes Abouyaaqoub és aquell nen que va aprendre a l'escola pública Tomàs Ragués; aquell noi que va estudiar a l'institut públic Abat Oliba; aquell jove que treballava en una empresa i en el seu temps lliure era un as del futbol local. Però Younes és també aquell català arabomusulmà que a les 16.54 hores del 17-A va matar a éssers humans innocents a la Rambla de Barcelona amb una furgoneta Fiat Talento i que, juntament amb la resta de la cèl·lula terrorista, va assassinar 16 éssers humans i va ferir a gairebé 140 persones.

A més a més, en la seva fugida Younes va matar a sang freda un jove a la Zona Universitària, robant-li el cotxe. I quan els Mossos d'Esquadra el van localitzar, Younes s'apropà a ells, amenaçant amb el que semblava un cinturó d'explosius, tot cridant "Al-lahu-àkbar", perquè volia ser un màrtir, quan era un assassí atroz.

En el transcurs d'aquest any des dels atemptats de Barcelona i Cambrils, he llegit i escoltat ocurrences infundades per analitzar les causes del 17-A. Alguns han arribat a dir que els joves ripo-

llencs eren pobres o poc integrats. Amb tan sols 22 anys, Younes tenia una moto Honda i un cotxe BMW. I un altre dels gihadistes ripollencs, Mohamed Hichamy, català nascut al Marroc, amb 24 anys cobrava un bon sou de més de 2.000 euros. Ni pobres ni exclosos.

Amb les evidències científiques, els experts sabem que els islamistes radicals, com també els homes maltractadors, són de perfils diversos: amb estudis universitaris, secundaris, primaris o sense estudis; rics, de classe mitjana i treballadors pobres; nascuts aquí i d'origen estranger. Exclosos i integrats.

Qui no sap detectar el fanatisme gihadista li passa com a un amic d'en Younes, Saber Oukabir, que digué que "no pot ser que fos ell, és impossible que fes mal a algú". Però resulta que Saber Oukabir és també cosí de dos germans implicats en l'atemptat, Moussa Oukabir, abatut pels Mossos d'Esquadra a Cambrils, i Driss Oukabir, que està detingut i, a més, condemnat com a home maltractador de la seva parella. És natural que Saber Oukabir sigui maldestre per adonar-se del fanatisme. També és normal que els professionals, que no han rebut formació en prevenció de la radicalització, no sàpiguen per què passa això i com es gestiona. És plenament comprensible.

Allò que és preocupant de debò és que un any després del 17-A encara són escassos els professionals que sabrien detectar i prevenir la radicalització. Cal formar professionals a Ripoll, Vic, Granollers, Barcelona, Cambrils, Alcanar i a tot arreu on sigui necessari perquè sàpiguen descobrir el perquè You-

Familiars i amics sostenen que era un noi generós i bona persona. Això fa que no s'acabin de creure que una persona normal i bona gent no pugui radicalitzar-se mai. Res més lluny de la realitat

nes i tots els seus amics esdevingueren islamistes radicals. Tots ells volien atemptar en llocs vistos per ells com l'Occident satànic. Per això es van fixar en les discoteques gais de Sitges, el festival Rototom Sunsplash de Benicàssim, o Razzmataz de Barcelona, perquè són locals malèfics a ulls dels gihadistes, igual com ho va ser la Sala Bataclan de París.

Ens calen bons professionals que sàpiguen que l'Estat Islàmic, que va enarborar que l'atemptat de Barcelona va ser perpetrat "contra els croats i els jueus", té un discurs d'odi replet de la triada de prejudicis gihadistes, que són l'antisemitisme, l'antiamericanisme i l'antioccidentalisme.

Els joves gihadistes de Ripoll proferien la consigna "A patir. Enemics d'Al·là!", i l'imam de Ripoll, Abdelbaki Es Satty, feia sermons incentivant "matar infidels" i ningú ho va denunciar. Pot costar d'entendre o, fins i tot, d'acceptar, però és aquest discurs d'odi la causa real que cal combatre i prevenir si volem evitar la repetició d'un nou atemptat com el del 17-A. Entre tots plegats ho podem fer, però primer ens cal formar-nos per implementar programes proactius i inclusivament de prevenció de la radicalització.

i per la reivindicació, només faltaria, però el que avui pretenc discutir és sobre l'apropiació, pura i simple, de tots els espais públics, per convertir-los en espais destinats al procés independentista. Sota aquesta excusa i justificació s'estan malmetent nombrosos indrets del país que, en altres circumstàncies, mai s'hagués permès el seu mal ús. I aquí ja no parlo només del groc, sinó de la implantació d'estelades en llocs emblemàtics del país, sense cap mena de sensibilitat per la natura, el paisatge, la imatge col·lectiva. La natura, la volem contemplar tal com és, sense afegir-hi que la malmetin, i no és de rebut implantar pals i banderes, a tots els cims, a tots els rocams, a tots els símbols, impedint la captació d'imatges "naturals" perquè son artificialitzades per aquests símbols. I els podem veure tapant arcs romànics, punts antics, campanars, façanes i finestres d'il·lustres monuments,

(Passa a la pàgina 21)

Embafats de groc

Joan Roma

Alcalde de Borredà

Hi ha una dita catalana molt utilitzada a pagès, que diu "totes les masses, piquen", que crec que és d'aplicació al moment actual, on alguns creuen que com més s'ocupi l'espai públic, més aviat s'aconseguiran els objectius perseguits. L'exageració, l'acumulació, l'expansió dels símbols grocs, per tot el territori, poden satisfer els seus autors, i fins i tot fer-los-hi creure que van en la bona direcció, a l'hora de pretendre estendre el conflicte

i fer-lo arribar allà on ells pretenen, però la realitat és una altra totalment diferent. Almenys al meu entendre.

Què vull dir amb això? Els espais públics són de tots, i a tots pertoca respectar-los i fer-los "nostres". I entenc per espais públics, no només els espais oberts, també els edificis, les infraestructures, equipaments i serveis. Entre tots els hem pagat, entre tots els hem de preservar i protegir, i veure'ls "ocupats" per uns símbols d'una part, no és demostració ni de respecte ni de protecció. Ho podem veure a Vic, però també en multitud d'altres pobles i ciutats, o del territori català, en el seu conjunt.

D'entrada, deixo clar el respecte per la protesta,